

HANDWERK

'Een goede stielman is goud waard', hoor je wel vaak eens zeggen. En het is waar. Iemand die gouden handen heeft kan veel moois realiseren. Gouden handen die met passie hun werk verrichten, ze spreken van echt vakmanschap. Wie vaardig is in het handwerk, mag terecht fier zijn op dit takent. Echt handwerk, het verdient de waardering van anderen. In een technologische en multimediale wereld mogen we niet vergeten het handwerk van mensen naar waarde te schatten.

Nu we in de vastentijd zijn denk ik: deze tijd heeft toch iets van handwerk. Het is de tijd om als christen ons wat te oefenen in handwerk. Ons eigenste vakmanschap.

Handen om te bidden

De veertigdagentijd nodigt ons uit om onze handen leeg te maken. Alleen lege handen kunnen gevouwen worden tot een gebed. Bidden, het is de tijd om onze verbondenheid met God sterker te maken. Voor veel mensen heeft bidden geen enkel nut. Ondanks de nutteloosheid van gevouwen handen, heeft het bidden een zin in deze wereld. Bidden vertelt over een levende God. Eén die mensen lief heeft, die elke mens koestert als een parel in zijn ogen. Bidden vertelt dat wij door God geliefd zijn. In die Liefde mogen wij leven en zijn. Is dat het bidden niet dat de Heer verwacht van ons? Dat we de tijd nemen om thuis te komen in zijn Liefde. Onze handen vouwen tot verbondenheid met Gij die groter is dan ons hart. Het is het hand- en hartwerk waarin we ons in deze vastentijd mogen oefenen.

Handen om te delen

Onze handen kunnen we leeg maken door te delen met anderen. Delen met onze broers en zussen in het Zuiden. Vastentijd is een tijd om ons te oefenen in 'broederlijk delen'. Er is overvloed en er is genoeg voor iedereen. Alleen als handen blijven graaien en grijpen, groeit er tekort en armoede. Vasten is ons uitgedagd weten om te delen. Delen van onze mogelijkheden en talenten. Delen van onze technologische en wetenschappelijke inzichten, zodat onze broers en zussen in het Zuiden hun leven op het getouw kunnen zetten. Delen van onze aandacht en waardering, zodat voor anderen de levensmogelijkheden mogen groeien. Handen die delen vertellen: ik leef niet voor mezelf alleen. Ik wil mij verbonden voelen. Een verbondenheid die leven geeft aan anderen. Veertig dagen zijn ons gegeven, om ons te oefenen in dit handwerk.

Handen om te geven

En 'delen', het vertelt uiteraard over 'geven'. Met onze handen kunnen we veel geven aan de anderen. Durven we ook ons hart geven aan de ander? Je hart geven aan de ander, het is 'geven om de ander'. Je hart geven aan de ander houdt een risico in. Het risico van verantwoordelijk zijn voor elkaar. Daartoe daagt de vastentijd ons uit. Zijn wij verantwoordelijk voor onze broeder, voor onze zuster. Of, zoals het klinkt op de eerste bladzijden van de bijbel: 'Ben ik dan de hoeder van mijn broeder?' God geeft ons zijn hart, zijn Liefde. Wij gaan hem echt ter harte. Gaan wij dan onze broers en zussen in de kou laten, op de pechstrook van het leven? Wij zijn de hoeder van onze broeder. Zeker wanneer wij ons hart geven aan de ander. Wanneer wij 'van harte' geven.

De veertigdagentijd mag een tijd van vreugde zijn. Een tijd die ons uitdaagt tot handwerk. Op die weg is Jezus ons voorgedaan. Zijn voorbeeld mogen wij volgen. Niet door strenge voorschriften op te volgen. Wel door met passie met onze handen en ons hart te leven. Zo wordt het voor velen een gezegende vastentijd. Graag wens ik jullie deze vreugde in de vasten toe.

Johan Loones

(alle reacties welkom op johan.loones@skynet.be)